

[Stegger Nielsen.]

udvalgets arbejde og stillingtagen i denne sag været at søge opnået enighed indenfor de demokratiske partier vedrørende forslagens enkeltheder, og udfra disse forudsætninger mente vort parti ikke at kunne tage særstilling, heller ikke på dette område, men det betyder ingenlunde manglende interesse for eller forståelse af disse problemer. At de kirkelige midler kun kan anvendes til kirkelige formål, har vor fulde sympati, og vi har så sent som i 1939 selv stillet forslag herom. Min partifælle, daværende medlem af folketinget fru Inger Gautier Schmit, har i det kirkelige udvalg stillet forslag derom, og selvom flertallet indenfor mit parti antagelig ikke er tilhænger af en særlig kirkeforfatning, betragter vi det fremdeles som en selvfølge, at den gennem tiderne hævdvundne praksis står fast, at hvor debatten gælder kirkens indre forhold, rådspørges såvel biskopperne som repræsentanter for landets menighedsråd. Det er en given sag, og dermed har kirken fået, hvad den rettelig kan have krav på: at dens røst bliver hørt i disse anliggender af den ansvarlige forsamling, der efter § 67 skal lovgive herom, nemlig rigsdagen.

Dette er mit partis principielle syn på disse forhold, hvilket der også udmærket, hvis der havde været tid til det, kunne være givet udtryk for i betænkningen. Jeg har ønsket at præcisere, at man med hensyn til kirkens berettigede interesser såvel vedrørende dens midler som dens forhandlingsvilkår, når det gælder dens indre forhold, ikke skal savne forståelse og medvirken fra vor side, for derved at fjerne den misforståelse, som måske kunne læses — jeg sagde *kunne* læses — ud af betænkningens ordlyd, at denne omsorg kun var betrygget hos et enkelt parti.

Dernæst skal jeg kun vedrørende § 74, vetoretten, sige, at jeg billiger denne bestemmelse, men jeg tror, at den bør udvides til at gælde andre områder end ekspropriation. Det skal jeg ikke uddybe nærmere, det ville blive gentagelser. Men jeg vil mene, at man med en sådan udvidelse ville gøre denne paragraf som sikkerhedsforanstaltning overfor overilede beslutninger stærkere og yderligere betryggende for borgerne.

Jeg udtaler håbet om, at man under det etkammersystem, man vel antagelig får, til enhver tid vil læse og fortolke § 76, hvori

det hedder: „Til fremme af almenvellet bør det tilstræbes, at enhver arbejdsduelig borger har mulighed for arbejde på vilkår, der betrygger hans tilværelse“, således som den står og ikke efter, hvad man udfra personlig interesse eller udfra partiinteresser måtte ønske den skal dække, og der står nu engang udtrykkeligt „tilstræbes“, og tilstræbelse er ikke det samme som forpligtelse; en fortolkning, der ikke følger disse linier, kan være farlig.

Så vil jeg vedrørende § 89 sige — og det er det sidste, jeg har at sige —, at jeg havde ønsket, at procenten — og det hører vel sammen med, at jeg anciennitetsmæssigt er et af de allerældste medlemmer af tinget — ved fremtidige grundlovsændringer ikke var blevet nedsat fra 45 til 40 pct. Jeg har ofte hørt de gamle politiske førere sige, at en grundlov skal der ikke pilles ved i tide og utide, og derfor så de gamle grundlovsfædre rigtigt i dette forhold som i så mange andre — den gamle grundlov er jo skrevet fint og godt —, da de satte procentsatsen til 45. De ønskede gennem den procentsats at sikre en virkelig betydelig tilslutning fra vælgerbefolkningens side, for at der kunne foretages ændringer på dette vigtige område.

Jeg henstiller til det udvalg, der her i tinget bliver nedsat, at man endnu en gang sammen med andre spørgsmål, der er draget frem her, underkaster også de to her fremdragne spørgsmål en nærmere overvejelse: vetorettens udvidelse og de 45 pct. kontra de 40 pct. ved grundlovsændringer.

Jeg for mit vedkommende erkender nødvendigheden af en grundlovsændring, således som udviklingen har formet sig, altså af flere grunde, men derfor kan der være enkeltheder, vi alligevel stadig er optaget af, indtil sagen er helt færdig, og jeg håber da på, at man, inden man forlader tokammersystemet, får de sikringer, som befolkningen har krav på. Derfor må vi imødesee landstingsudvalgets arbejde med denne sag med stor interesse, og vi håber, at såvel udvalget under sin behandling af sagen som befolkningen må få de fornødne oplysninger om disse vigtige forhold, hvilket også er af betydning af hensyn til den kommende folkeafstemning.

Korsgaard: Jeg vil gerne begynde med at sige, at med hensyn til spørgsmålet om tronfølgen og med hensyn til spørgsmålet om